

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 10. Ljubljana, dne 1. oktobra 1909. XVII. tečaj.

PRIDI, JESEN!

Želel vígredi sem vedno
si spomladi,
ko vse ljubko se pomlaja
na livadi.

Ljubi bili mi poletja
vračí dneví
in škerjančkovi pod nebom
mili speví.

Še, jesen ti, pridi k meni
radodarno,
da obsije me i tvoje
lice žarno.

Tebe pa ni treba, zima
ti osorna,
ker je še brez pečke moja
koča borna.

Mokriški.

JESENSKA SLUTNJA.

Kaj da tam se s temne gore
megla dvigniti ne more;
kaj je res že tu jesen?

Kaj da v seči več ne kroži
pesmic kos bahati roži —
kaj je res že tu jesen?

Kaj da mi postala tiha
soba je, kot dom meniha;
kaj je res že tu jesen?

Bogumil Gorenjko.